

и дори никой не спира погледъ на тебе. Това съзнание го убиваше. И когато той зърна Разпятието и то му спомни за оня, който е всеблагъ, всемилостивъ — отдъхна си. А разпнатия Христосъ гледаше Павла бащински, съчувствено. И тая милостъ вселяваше у него нѣ каква надежда. Тя му шепнѣше за божественото въ живота, за силата на вѣрата, за святостъта на кръста и за това какво би било ако човѣкъ нѣмаше Богъ утѣшителъ. Сега той почувствува, колко незамѣнима е вѣрата въ Бога и какъ успокоява тя.

При тия мисли той усѣти, че сънь осѣни клепкитѣ му и задрѣма.

А когато се пробуди, обзе го една лекота, каквато отколе не бѣ изпитвалъ. Стана,